

mindre frifindet paa dette Omraade, fordi jeg stemte imod det ærede Medlems Forslag. Det er rigtigt, at jeg stemte imod, at Forældrene skulde kunne fritage deres Børn for Religionsundervisningen. Uden at komme ind paa Spørgsmaalet skal jeg kun sige, at en af Hovedgrundene og ogsaa den virkelige Grund dertil var den, at jeg, saa længe vi have en Religionsundervisning i Skolen — om vi skulle blive ved at have denne, er et Fremtidsspørgsmaal, som jeg ikke skal udtale mig om — ikke ønskede, at noget Barn skulde blive uglest af Læreren eller de andre Børn, at det skulde komme en Time senere eller gaa en Time før. Det vil jo Resultatet blive. Og har en Lærer sat sig den Opgave at ville bibringe dette Barn Religionsundervisningen, har han mangfoldige Midler til at opnaa dette; saa er der andre Tider, hvor han kan faa dette med ind. Det hænder ofte, at Børnene ere lede og lede af Religionsundervisningen, fordi de blive proppede altfor meget dermed. Men min Hovedgrund til at stemme mod Forslaget var, som sagt, den, at jeg, saa længe det store Flertal skal have Religionsundervisning, ikke vil, at noget Barn skal betragtes som et Stumpelstud af eller Udstud af Lærerne eller de andre Børn.

Leth-Gespens: Det, der giver mig Anledning til atter at tage Ordet, er de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Middelefsart i Dag. Jeg hørte ikke til dem, der i Gaar bleve forfærdede eller skuffede, da det ærede Medlem talte; i alt Fald vil jeg sige, at blev jeg skuffet, var det en glædelig Stusselse. Det ærede Medlem gjorde mig den Være specielt at tage Afstand fra mig, idet han sagde, at han naturligvis saa Sagen fra et andet Synspunkt. Det kan jeg saa udmærket godt tilgive. Jeg kan i det hele taget ikke godt tænke mig, at vi to skulle se en Sag fra det samme Synspunkt; men det gør jo ogsaa lige meget, naar vi blot komme til det samme Resultat. Det ærede Medlem bevæger sig i Almindelighed ikke saa lidt højere end jeg, og vi kunne derfor ikke godt komme til at staa paa det samme Stade, naar vi skulle se paa en Sag, men det gør som sagt lige meget, naar vi blot se paa den paa samme Maade. Jeg maa maafte have Lov til at oplæse et Par Linier af det ærede Medlems Foredrag i Gaar. Det ærede Medlem sagde: „Hver Gang der er en Taler, som pligtstyldigt afleverer en lille Tirade om det betrængte Landbrug, saa solde vi andægtig vore Hænder og — glide videre ned ad Fordringsfuldhedens og Blødagtighedens brede Strøm.“

Jeg glædede mig virkelig meget over denne Udtalelse. Jeg tænkte: Her have vi endelig en Mand, der ikke giver efter for Blødagtigheden og Fordringsfuldheden. Jeg har altid syntes en hel Del godt om det ærede Medlem, fordi han hører til den Slags Folk, som jeg for mit Vedkommende har anset for at være en af disse rigtige Urgrundvigianere, som, hvor meget man end kan have imod dem, dog ere Folk med Principper og et vist Mod til at forsvare dem. Jeg glædede mig altsaa over denne Udtalelse og tænkte: Nu saa vi da noget at høre fra en Mand, der vil staa ved, hvad han siger. Saa sagde det ærede Medlem fremdeles: „Jeg sætter aldeles ikke Pris paa at pryde mig med gammelromeriske Navne, men hvis jeg har mindste Begreb om, hvad Agrarismen bærer i sit Stjold, saa er dette Lovforslags Lønningsbestemmelser, ganske særlig Bestemmelsen om de 170,000 Kr. aarlig til Rjøbenhavns Kommune, et af de mest antiagrariske Forslag, som nogen Sinde har ligget paa Folketingets Bord.“ Det var selvfølgelig ogsaa noget, som jeg ikke kunde have noget imod, da jeg har det samme Syn paa den Sag, som jeg ogsaa har udtalt tidligere. Endvidere forundrede det ærede Medlem sig i Gaar over, at der virkelig fandtes 15 Medlemmer, der vilde underskrive den Betænkning, og han kom til det Resultat, at det maatte vistnok være, fordi der — siger og skriver — var 10, der tilhørte Lærerstandens og Akademikerne, medens kun 5 vare i praktisk Gerning. Jeg var, som sagt, meget glad ved det ærede Medlem, fordi han viste det Mod; det var modig sagt, og jeg har altid en vis Respekt for det borgerlige Mod. Jeg maa imidlertid sige, at da jeg hørte det ærede Medlem udtale sig i Dag, kom Stusselsen. Da tænkte jeg: Ogsaa Du, min Brutus! (Bernsten: Det var urromerisk!) Ja, ved at diskutere med det ærede Medlem kommer man let til at bevæge sig mellem Romere. Det ærede Medlems Tale i Dag var jo nærmest en Undskyldning for, hvad han havde sagt i Gaar. Det ærede Medlem talte i Gaar agrarisk fra Ende til anden, ligefrem kras-agrarisk. I Dag pyntede han paa det og endte med at sige, at han vilde stemme for det Forslag, som han i Gaar sagde var et af de mest antiagrariske, der har ligget paa Tingets Bord. Jeg mener, at det er en meget billig Maade at drive Agrarpolitik paa, og jeg maa sige, at Agrarerne i Virkeligheden maa betafte sig for den Slags Venner, der staa op og sige, at det er et af de mest antiagrariske Forslag, og saa bagefter bede om Forladelse og sige: